

РЕШЕНИЕ

№ 4314

гр. София, 28.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3964** по описа за **2013** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е с касационна жалба вх. № 10778 от 16.04.2013 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 7802 от 24.02.2013 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от М. Л. С. чрез процесуалния представител адв. Б., с адрес за призоваване: [населено място], р-н „Т.“, [улица] против Решение от 07.01.2013 г. по НАХД № 13593/2010 г. на СРС, НО, 4-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 69802/07.09.2010 г. издадено от Началника на АНД – ОПП – СДВР – МВР, с което на касатора на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 250 лв. и лишаване от право да се управлява МПС за срок от 3 месеца, на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В жалбата се сочи, че оспорваното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно поради следните съображения. Съдът неправилно е приел, че е недоказано по безспорен начин, че фиксираната скорост от 103 км/ч се отнася за автомобила, управляван от М. С.. Счита, че АУАН не е издаден в предвидената от закона форма, тъй като е съставен в присъствието на един свидетел в нарушение на чл. 189, ал. 14 от ЗДвП вр. с чл. 43, ал 1 от ЗАНН. Моли да се отмени решението на районния съд. В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не изпраща

процесуален представител.

Ответникът, ОПП – СДВР – МВР, редовно уведомен, не се представлява

Представителят на СГП намира касационната жалба за неоснователна и иска решението на СРС да бъде оставено в сила.

Настоящият съдебен състав, след като съобрази доводите на страните, събраните по делото доказателства и закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в законоустановения 14-дневен преклузивен срок от процесуално легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна. Съображенията за това са следните:

Въз основа на събраните в хода на въззивното производство доказателства съдът е установил, че на 10.08.2010 г. около 17.30 ч. в [населено място] по бул. Б. шосе посока вход на столицата, М. С. управлява лек автомобил със скорост 103 км/ч при максимално ограничение на скоростта 50 км/ч за населеното място. Скоростта на лекия автомобил била установена с радар ТК 4 №147. С. бил спрял от служителите на О”ПП” - СДВР и за извършеното нарушение му бил съставен АУАН за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. По съставения му акт С. направил възражения, че измерената скорост не е негова, а на автомобилите, които се движили успоредно с него в съседните ленти. Освен с превишена скорост С. управлявал лекия автомобил и без контролен талон към свидетелството за управление на моторно превозно средство.

Въз основа на АУАН е издадено наказателното постановление, с което на касатора са наложени административни наказания „глоба” в размер на 250 лв. и лишаване от право да се управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и „глоба” в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от същия закон.

Съгласно чл. 218, ал. 1 от АПК касационната инстанция обсъжда само посочените в жалбата или протеста пороци на решението на районния съд. Предвид това настоящият съдебен състав следва да изследва дали е налице неправилно приложение на материалния закон и дали е допуснато съществено нарушение на процесуалния закон при постановяване решението на въззивната инстанция.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни доводите на касатора за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Правилно въззивния съд е приел, че допуснатата нередовност, свързана с незаконосъобразното по аргумент от чл. 189, ал. 14 ЗДвП вр. чл. 40, ал. 1 и 3, чл. 42, т. 7 и чл. 43, ал. 1 ЗАНН, съставяне на акта в присъствието само на един свидетел само по себе си, няма характер на съществено и в този смисъл не може да обуслови отмяна на постановлението, доколкото по принцип не води до накърняване на правото на защита на наказаното лице, а и не препятства възможността да бъде разкрита обективната истина.

Настоящият съдебен състав не констатира нарушения при съставянето на АУАН- той е съставен от компетентен орган в присъствието на свидетели; подписан е от актосъставителя, свидетелят и нарушителя; в съдържанието на акта са отразени минимално изискуемите реквизити по чл. 42, т. 1-4 от ЗАНН и същите са посочени по начин, който позволява на страните да формират еднозначни изводи относно съдържанието на волеизявлението на актосъставителя; актът е предявен на нарушителя и препис от него му е бил връчен.

Не се констатира и процесуални нарушения при издаване на правораздавателния акт. НП е издадено от компетентен орган в законовия срок; не е установено въздействие

върху свободната и независима преценка на наказващия орган по фактите или по правото от трето лице; налице са минимално необходимите реквизити по чл. 57, ал. 1-7 от ЗАНН; санкционния акт е подписан от нарушителя.

На следващо място правилни са изводите на въззивната инстанция имайки предвид събраните доказателства, които по безспорен начин доказват извършеното административно нарушение. Показанията на свидетелите К. и К. са логични и непротиворечиви и изцяло потвърждават вмененото на С. административно нарушение. Представени са и доказателства относно годността на радарното устройство, установило превишената скорост. С оглед данните по делото съдът приема, че касаторът е осъществил състава на вмененото му нарушение. Последното е констатирано, безспорно доказано и необорено. С., като водач на лек автомобил, е нарушил законовата разпоредба на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП като се е движил в населено място ([населено място]) със скорост 103 км/ч при законово ограничение от 50 км/ч. Нарушението е извършено виновно при форма на вината пряк умисъл. Деянието не представлява маловажен случай и не са налице предпоставките за санкциониране на дееца по реда на чл. 28 и чл. 29 от ЗАНН.

И на последно място сред потвърдителните основания се явява и неспазването на изискването всеки водач, управляващ моторно превозно средство, да носи при шофиране свидетелството си за управление на моторно превозно средство, ведно с контролния талон към него или валидно заместващ талона акт, който да бъде представян на контролните органи при проверка, поради което са налице предпоставките за потвърждаване на атакуваното наказателно постановление. Наказващият орган е успял да докаже по несъмнен и категоричен начин твърденията си, обективирани в постановлението. В хода на въззивното производство са събрани доказателства, които напълно потвърждават извършените от С. административни нарушения. В тази връзка следва да се ангажира отговорността на нарушителя.

Предвид факта, че размерът на наказанието за извършеното от С. административни нарушения е абсолютно определен в закона, настоящият съдебен състав счита наложеното с НП наказание „ глоба” в размер на 250 лв. и лишаване от право да се управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и „глоба” в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от същия закон за законосъобразно и като такова не следва да търпи промяна.

Настоящият съдебен състав намира решението на въззивната инстанция за законосъобразно. В хода на въззивното производство са установени по необходимия несъмнен и категоричен начин авторството, виновността и отговорността на наказаното лице. В процеса по ангажиране и последващо санкциониране на нарушителя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да налагат отмяна на постановения краен санкционен акт. Не се констатира при ангажиране отговорността на наказаното лице да е допуснато неправилно приложение на материалния закон, което да обуславя отмяна или изменение на издаденото НП. Освен това и наложените административни санкции са съответни на закона и справедливо определени. Не са били налице и предпоставки за прекратяване и спиране на административнонаказателното производство.

Оспорваното решение, предмет на настоящото производство, е постановено в съответствие с материалния закон.

Касационната инстанция приема довода на С. за прекратяване на административнонаказателното производство, поради изтичане на едногодишния срок

по чл. 34, ал.1 от ЗАНН от извършване на нарушението, за неоснователен по следните съображения. Посочената разпоредба предвижда, че не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен АУАН в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В настоящия случай нарушението е извършено на 10.08.2010 г., на съща дата е открит нарушителя и е съставен АУАН, т.е. спазени са изискванията на ЗАНН по образуване на административно наказателното производство. Отделно от това следва да се посочи, че явно касаторът е имал предвид искане за прекратяване на производството поради изтичане на абсолютната погасителна давност, която в случая е четири години и половина и същата се определя от правилата на НК.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, 12-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение от 07.01.2013 г. по НАХД № 13593/2010 г. на СРС, НО, 4-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 69802/07.09.2010 г. издадено от Началника на АНД – ОПП – СДВР – МВР Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.